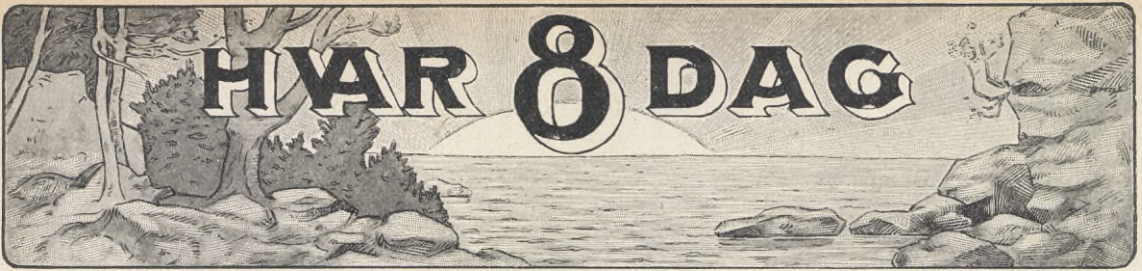

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

5TE ÅRG.

DEN 7 FEBRUARI 1904.

N^O 19

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Hugo Alfvén. — En minnesutställning. — K. J. Berg. — K. S. F. Virgin. — K. G. Bildt. — "Gamle Max berättar" af Allen Macklin. — Apropos Runebergsdagen. — Brokigt utomlandsnytt. — Aalesund före och efter branden. — Till Johan Ludvig Runebergs minne. — Anton Rosell. † — G. N. af Klercker. † — Från söderns sol till nordens is. — Veckans porträttgalleri. — Nordiska segrar i vinteridrott.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1904.

HVAR 8 DAG

Foto. Hamngår, Stockholm.

HUGO ALFVÉN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm—Gbg.

HUGO ALFVÉN.

Från HUGO ALFVÉN, den framstående kompositören, en af vårt lands främste musiker, hvilkens stora verk vunnit samstämmiga loford i in- och utlandet, har på vår hemställan lämnats oss nedanstående självbiografi, som säkerligen skall mottagas med stort intresse.

Våren 1872 flyttade mina föräldrar tidigt ut på Djurgården, där de som sommarnöje hyrt en liten hvitmålad stuga nere vid stranden, några minuters väg från Bellmansbysten.

Där föddes jag första maj.

Om mina uppväxtår är intet att berätta. Var af naturen lat och fick redan i elementarläroverkets första klass fullkomligt hat till skolan och framför allt till kristendomstimmarna, tack vare klassföreståndarens — en teol. kandidat — ständiga elakhet, småtyranni och mannamån.

Det förädlar ej, åtminstone icke i högre grad, barnets gudsbegrepp, att vid ett minnesfel, t. ex i utanläsningen om de heliga sakramenten, känna en mager järnhand fatta tag i nackhåret och vrida det rundt som en korkskruf, för att sedan sakta lyfta delinkventen upp på täspetsarna.

Följden var, att jag uteblef från undervisningen när häst lämpligt tillfälle yppade sig.

Började vid 10 års ålder taga undervisning i pianospelning, men böt ständigt om lärare, då jag fann deras undervisning olidligt torr och tråkig. När jag slutat för den fjärde, ansåg min mor det vara lämpligast, att jag aldeles upphörde med spelningen, hvilket väckte min synnerliga belåtenhet. I stället för att öfva skalor hade jag nu oinskränkt frihet att sitta vid instrumentet och fantisera och skriva ihop små kompositioner, hvilket var betydligt roligare.

Vid 14 år begynte jag spela fiol och blef 2 år senare antagen som elev vid musikkonservatoriet i Stockholm, där jag samtidigt äfven studerade harmoni under Bergensons solida ledning.

Allt som undervisningen skred framåt för fiol-läraren Lindberg, började jag erfara misstämningen från den tidigare pianospelsperioden, och efter 9 terminers arbete vid konservatoriet vände jag mig till en lärare, som själf kunde spela det instrument hvar på han undervisade, till Lars Zetterquist, konsertmästare vid k. teatern i Stockholm.

Nu först fick jag begrepp om hvad fiolstudium var och arbetade energiskt de följande åren på min utbildning. Zetterquist's lektioner blefvo verkliga högtidsstunder för mig genom hans utomordentliga konst, hans sunda och gedigna skola och hans syn på fiolens teknik.

Under dessa år uppträdde jag ofta på konserter i Stockholm och gjorde flera resor i landsorten. Tjänstgjorde äfven under 3 år i k. hofkapellet, dels som fast anställd, dels som vikarie för min lärare.

På hösten 1897 begaf jag mig till Bruxelles och fortsatte därstädes studierna för Cesar Thomson.

Då jag afslutat harmonikursen vid konservatoriet, sökte jag inträde i klassen för komposition, innefattande undervisning i kontrapunkt, formlära och instrumentation. Läraren hette Dente.

Jag mins ännu, som vore det i går, den dag, då jag erhöill tillåtelse att hos vaktmästaren återhämta mina refuserade kompetensprof, utan ett ord till förklaring från vederbörande.

Lusten att lära mig komposition, tilltog dock alltmer och jag blef upprepade gånger uppmanad att vända mig till kantorn Johan Lindegren. Han var känd för att vara en mycket lärd herre, men svår att tas med och åsynen af hans svarta, genomborrande blick, ökade ej mitt mod att söka upp honom.

En vacker dag tog jag dock Gud i hågen och gick upp till kantorn, läste en tyst bön utanför dörren och ringde så på. Till min häpnad var Lindegren älsk-

värdbeten själf och jag berättade mina motgångar vid konservatoriet.

Det satt hårdt åt innan jag kunde komma fram med att jag blifvit refuserad, ty jag fruktade, att det skulle beröfva mig möjlighet att blifva antagen.

Lindegren slog till ett skraft, så rutorna skakade.

Jag vill icke här återgifva hans tankar, ty jag älskar icke hårda ord.

Så blef jag Lindegrens lärjunge. Hans lektionstimmor voro för mig helt enkelt brottstycken ur den Heliga Skrift, och de år jag arbetade under hans ledning räknar jag till mitt lifs lyckligaste.

Jag har svårt att tänka mig djupare förståelse mellan lärare och elev, och min beundran stegrades alltmer för denne man, hans stora lärdom och skicklighet, hans skarpa tanke och uddiga styrka i repliken.

Efter flera års undervisning förklarade Lindegren en dag, att »nu äro lektionerna slut, nu skall herr A. stå på egna fötter och läraren försvinner för alltid från skådeplatsen.»

Vid detta förblef han hårdnackadt och nekade t. ex. att taga den minsta notis om mitt arbete, då jag ville visa honom min andra symfoni före dess första uppföraude. »Jag är ej längre er lärare och vill icke höra en not af stycket förrän på konserten», svarede han kärft, och med detta fick jag låta mig nöja.

Därvidlag visade han ett förutseende och en människokänedom, som jag då ännu ej ägde. Några bakdantare sökte nämligen kort därefter göra troligt, att jag haft hjälp af min lärare till det ofvan nämnda verket. Nu kunde Lindegren förklara, att han aldrig hvarken hört eller sett en not däraf.

Våren 1897 voro lektionerna afslutade och genom inlämnandet af min första symfoni till Musikaliska akademien, erhöill jag ett af dess tonsättarstipendier.

Under det följande trägna fiolstudiet i Bruxelles, blef ingen tid öfrig för komposition, hvadan jag ej kunde uppfylla stipendieordningens fordran på inlämnandet inom bestämd tid af större fullbordad komposition. Stipendiet blef mig alltså fräntaget efter andra året och återkommen hem från Belgien fortsatte jag oförtöfvadt det genom resan afbrutna arbetet på min andra symfoni.

Verket blef fullbordadt under vinterns lopp och kom på våren till utförande. Veckan efter konserten hade jag glädjen att få mottaga som hedersgåfva af tacksamma åhörare en pänningssumma, motsvarande det stipendium, som jag samma år gått förlustig.

Genom den afbrutna tonsättarverksamheten hade fiolen blifvit lagd å sido och arbetet med nya tonverk bragte den snart alldeles i glömska. I början af år 1900 tillerkändes jag af akademien Jenny Linds stipendium för musiker, hvilket jag sedan innehade 3 år. Tiden från ofvan nämnda årtal ända till midten af innevarande månad har för mig varit en enda resetid, endast afbruten af några besök i Sverige. Under nämnda tid har jag varit i rikligt tillfälle att studera musiklivet i de tyska storstäderna och i Paris, genomrest hela Spanien och Italien, besökt Wien, Budapest, Prag m. m.

Då kompositions-läraren Dente förledet år afgick från konservatoriet, blef jag af akademien erbjuden hans plats, hvilken jag antog. Det var med en egendomlig känsla jag den dagen stannade i akademiens förstuga och nickade åt portvaktardörren.

Min resetid var dock ej förleden, hvadan jag erhöill ett års ledighet från konservatoriet och platsen sköttes af vikarie. Under årets lopp blef mig med-

deladt, att lektionstimmarnas antal från och med detta års inbrott skulle komma att ökas på ett för min kompositionsverksamhet alltför kännbart sätt. Jag tvingades därigenom, att efter en tid af pinsam ovisshet och tvekan, inlägga min ansökan om afsked.

Är minnet af konservatoriet under min elevtid icke af det ljusaste slaget, så har akademien i stället under de senare åren visat mig en välvilja och en sympati, som jag sent kommer att glömma!

Att tala om mina tonsättningar är mig svårt. Kunna de ej tala för sig själfva, må de stå sin risk! Af större verk har jag skrivit tvänne symfonier, Nyårskantat för solo, kör och orkester, »Klockorna», dikt af Frithiof Holmgren, tonsatt för baryton, or-

kester och tvänne flyglar. »Herrens bönen» ur Stagneli »Martyrerna», komponerad för soli, kör och orkester, samt en svensk rhapsodi för orkester, kallad »Midsommarvakan».

Stockholm 29 januari 1904

Lugo Alfven

EN MINNESUTSTÄLLNING.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kilohé: Kem. A.-R. Benot Silfverströme Skilm...Ghe

FRÅN GOTTHARD WERNER-UTSTÄLLNINGEN: Öfverst målarens själfporträtt.

En minnesutställning, bestående af en stor samling arbeten af den numera aflidne svenske målaren Gotthard Werner, äger för närvarande rum i Konstnärssocietätens lokal i Stockholm. Det är Konstnärssocietätens, som pietetsfullt anordnat denna exposition med hr R. Thegerström som kommissarie.

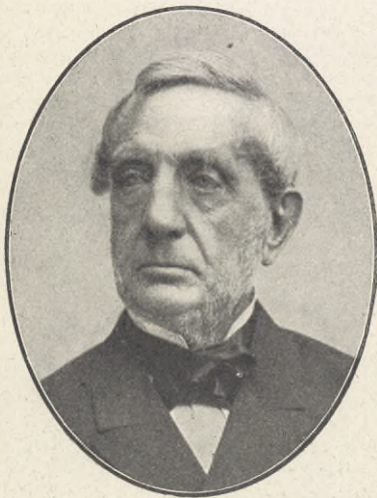
Werner, som föddes 1837, studerade vid Konstakademien i Stockholm och vistades sedan mestadels i utlandet, framför allt i Italien, men äfven i Egypten. De gamla mästarne blefvo i mångt och mycket hans förebilder, men de stora taflor, hvarmed han sökt efterbilda desse, sakna lif och ande. Bättre och stundom riktigt bra är Werner i åtskilliga mindre taflor och studier, där hans färg är klar och bred.

I bl. a. den stora för Bolinderska huset målade frisen »Gul-

det och järnet», nu tillhörig järnkontoret, visar Werner emellertid, att han hunnit långt i dekorativ konst. Denna komposition är stort och vackert tänkt och lyckligt genomförd. En annan stor duk, där Werner åstadkommit en präktig helhetsverkan, visar en ökenbild. Och i den så sent som år 1900 målade stora taflan »Eva» har Werner på ett imponant sätt behandlat den nakna kvinnotypen.

En allvarlig sträfvan kan nog upptäckas i konstnärens hela produktion, om också resultatet icke sällan lämna åtskilligt öfrigt att önska. Säkert brottades Werner en förtviflad strid med sina stora dukar, där han »inspirerat» sig af de gamle mästarne. Hans olycka var, att han icke vågade lita mera på sig själf.

K. J. BERG. *
85 ÅR D. 28 JANUARI.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

K. J. BERG.

fordringarna gingo ganska raskt, och redan 1848 blef han assessor i Svea hofrätt. 1855 revisionssekreterare, 1858 expeditionschef vid justitie stats expeditionen och 1859 justitieråd. 1868 blef han konsultativt statsråd. Såsom sådan kommo hans goda författningskänedom och säkra omdöme det allmänna väl till godo, och han visade sig därtjänste i försvaret inför representationen af regeringens handlingar såsom en god debattör. Han afgick från denna post i maj 1875 tillika med sina kolleger Wennerberg och Bergström (den s. k. »bergsprängningen») och blef då ordf. i nya lagberedningen. 1880—89 var han president i Svea hofrätt. I det politiska lifvet deltog han ytterligare såsom hufvudstadens representant i Andra kammaren vid riksdagarna 1876—82, hvarvid han hufvudsakligen tog till orda i lagfrågor. Han motsatte sig den 1876 genomdrifna statsministersinstitutionen. — B är en särdeles framstående jurist, som i betydlig grad satt sin prägel å lagstiftningen genom arbete i åtskilliga kommittéer, och var äfven ledamot af 1865 års unionskommitté. Från arbetet i lagberedningen afgick han 1883. B. har äfven verksamt deltagit i hufvudstadens kommunala lif och bl. a. inlagt stor förtjänst om ordnandet af hufvudstadens fattigvård. Han var också ledamot af 1888 års kyrkomöte och är sedan 1887 serafimerriddare.

* * *

80 år fyllde den 31 januari f. vice amiralen Karl Filip Samuel Virgin i Stockholm. HVAR 8 DAG har förut återgifvit den framstående mannens bild å sin första sida, hvarför vi nu få nöja oss

K. S. F. VIRGIN. *
80 ÅR D. 31 JANUARI.

85 år fyllde den 28 jan. f. presidenten i Svea hofrätt, f. statsrådet Karl Johan Berg. Född i Stockholm — föräldrarna voro rådmannen Johan Olof Berg och Kristina Katarina Åberg — blef B. student i Uppsala 1836, aflade kamalexamen 1837 och hofrättsexamen 1840, hvarpå han ägnade sig åt juridisk tjänstgöring. Be-

med att i kort het lämna några biografiska meddelanden V., hvilken blef premierlöjtn. 1854 — han hade dess förrinnan deltagit i fregatten Eugénies jordomsegling — var 1857—59 anställd som löjtnant i engelsk örlogstjänst och tog tappert del i flera strider mot kineserna. Efter hemkomsten steg han efter hand i graderna, så att han 1873 blef kommandörkapten, 1874 kommandör, 1875 konteramiral och 1889 vice amiral. V. tog 1892 afsked, men erhöll 1894 tillstånd att efter fyllda 70 år kvarstå i flottans reserv. Härifrån tog han 1897 afsked.

Åren 1875—84 beklädde V. den högligen viktiga posten som chef för flottans militärpersonal, en befattning som numera icke existerar, enär sjöministern har hand om de ärenden, som förut tillhörde denna post. V. utmärkte sig på denna plats för sitt stora oväld och nit. Han har också i alla tider varit känd för sin utomordentliga rättrådighet.

I många år var V. själfskrifven chef för eskaderöfningarna. Han har för öfrigt varit ledamot af åtskilliga sjömilitära kommittéer, krigsvetenskapsakademiens styresman, o. s. v.

V. är förvisso den af våra nu lefvande sjöofficerare, som haft de mest påläggande uppdrag sig anförtrodda.

* * *

Som generalmajor Bergs efterträdare till generalintendent och chef för arméförvaltningens intentionsdepartement och för intentionsturkären har utnämnts öfversten för Lifregementets dragoner, chefen för kronprinsens stab Knut Gillis Bildt. Född 1854, blef B. 1871 underlöjtnant vid nyssnämnda regemente och 1882 stabsadjutant och löjtnant vid generalstaben. Han utnämndes 1896 till öfverste och chef för Smålands husarregemente och blef 1899 t. f. chef för generalstaben. 1902 erhöll han chefposten vid Lifregementets dragoner, hvarifrån han nu kallats till en synnerligen viktig befattning.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

K. G. BILDT.

GAMLE MAX BERÄTTAR.

II. SPÖKET PÅ LADY FLORAS VIND.

SVENSKT ORIGINAL FÖR HVAR 8 DAG AF ALLEN MACKLIN.

(Forts. fr. föreg. n:r)

— Nå! — Jag tyckte inte det lönade mödan att grubbla mer öfver saken, men lade den på minnet till vederbörlig kraft och verkan. Hade jag inte läst om det där om raspadet och gnagandet i tidningen så hade jag nog aldrig ens kommit att lägga märke därtill. Något annat underligt såg jag inte till — och så fick det vara som det var för den gången.

— Då kvällen kom och jag sagt godnatt åt tant Flora och gjort mina små förberedelser, slog jag mig ned på vinden i en gammal länstol där stod och vaktade på hvad som komma skulle. — Väntade just inte mycket den natten egentligen, ty sådant där kommer just aldrig just då man tänker att det skall komma och gjort sig i ordning att ta emot det — man är väl för mycket i spänning, kan jag tänka mig, och ens egna idéer och föreställningar ställer sig i vägen för ens förnimmelser och liksom stänger utsikten. Men man får ju, som sagdt, vara beredd på allt — och därför hade jag förstas också revolvern i fickan och en blindlykta, som jag skaffat mig på eftermiddagen — på golfvet bredvid mig.

— Nå — det kom intet den natten; hördes intet och syntes intet — aldrig knyst — fast jag satt där så trofast till daggryningen började lysa in så smått genom de dammiga takfönstren. Jag hörde blåsten jämra kring skorstenen, förstas, och kattorna jama på taken — litet prassel af rättor då och då och det underliga kluckandet och porlandet i cisternen, som jag mindes sen gammalt — men det var allsammans — inte ett ögonblick något som kunde tydas på annat sätt. Och likadant var det de följande nätterna — tre eller fyra — som jag höll vakt däruppe. Roligt var det inte. Var nog van vid sådant — hade legat på lur däruppe i Canada natt efter natt också mången gång, för att passa smygande tjuvaktiga indianer eller svartbjörn eller den stora klumpiga Moose-kolossen, som kommer och försvinner som en vålnad den med — — kan nog vara kallt och ruskigt ibland att ligga så där ensam bakom en vindfälla, i famndjup snö och frost så kvicksilfret fryser i termometern — — men då visste man åtminstone hvad man väntade på och att villebrädet lönade mödan. Det här blef tråkigt på längden och jag började få god lust ge alltihop på båten — — men så tog jag mig för att språka litet med gamla Betsy, tant Floras mångåriga kammarjungfru — — litet sjäpig förstas och fallen för att öfverdriva, som folk af hennes klass för det mästa är — — men hvad hon berättade tycktes nog i alla fall bevisa att det verkligen varit något — — något som inte bara kunde skrivas på inbillningens och fruntimmers-flaxighetens räkning. Gamle Brown, hofmästaren, hade ju också hört ett och annat — — båda voro hederliga och något så när sanningsenliga människor — kort sagdt: jag måste tro att de inte ljögo.

— Men det skall jag säga er, sir, sade Betsy, att det kommer nog ingenting ännu på ett par nätter. Aldrig i nedan — det har vi lagt märke till. Och sällan vid klart månsken håller. Men hälst då det är månljusa nätter med mulen himmel eller en smula dimma. Det ha vi lagt märke till nu otaliga gånger som jag säger — det slår aldrig fel, det kan ni lita på, sir.

— Nå! — det var ju alltid en upplysning, och då man ingenting vet är man tacksam för det lilla man får veta. Jag uppgaf alltså min vakthållning tills vidare — det var just i nytändningen då — och tyckte det var rätt skönt få sova ut en smula

och sköta om ett och annat som blifvit försummadt, då jag förstas måste ligga för länge om morgnarne för att återhämta hvad jag förlorat under natten.

— Jag sofver i allmänhet rätt tungt, då jag slår mig på det på allvar, och det kan ju hända att det passerat åtskilligt därute på vinden utan att jag lagt märke därtill. Men en natt, kort därefter, vaknade jag helt plötsligt med en bestämd förnimmelse af att jag hört någon hosta i min närhet.

— Jag satte mig upp och lyssnade. Jo sannerligen — var det inte som om något tassade därute — och så kom det återigen en kväfd hostning. Jag var uppe i ett ögonblick och rafsade åt mig litet kläder — — men yivaken som jag var, råkade jag förstas stöta till nattduksbordet och ljusstaken ramlade i golfvet med en skräll som om det gällt Jerikos murar.

— Nå! — då man fubblar så fubblar man och det tjänar inte till att tala mer om den saken. Då jag slog upp dörren och lät skenet från blindlyktan lysa upp därute, så var där naturligtvis intet att se eller höra — — det kunde jag vetat förut.

— Natten därpå ställde jag dörren på glänt och lade mig påklädd på sängen med revolvern tillreds och allt i ordning för resten. Men hur det var slumrade jag till — — drömde något om ekorrar, som gnagde sönder talkottar och kastade dem på mig — och var så klarvaken med ens, med alla sinnen spända, sittande upprätt i sängen och med handen utsträckt till revolvern.

— Mycket riktigt. Det hördes ett sakta raspande och knastrande därute — som om någon mycket varsamt hållit på att tälja i träd. Det var något helt annat än en rättas gnagande — — kunde aldrig bli frågan om sådant. Jag höll mig alldeles orörlig — tyckte jag kom längst med att bara bruka örönen tills vidare. Det höll på en stund. Så blef det tyst — — vid pass en tre, fyra minuter. Jag hörde klockan slå ett i katolska kyrkans torn midt öfver gatan — — Så kom det en lång suck — — ett riktigt stöande, som ur djupet af en pinad människas sorg och förtviflan — — och så hörde jag, alldeles tydligt, fastän lågt och halvkväfdt och afbrutet, hur det det mumlade — »O my God! — — mother, mother! — — my God, my God — — how long —!» — jämte en hel del annat som jag inte kunde uppfånga — och så något som kvädda snyftningar — —

— Jaja. Ni är unga, gossar, och jag hoppas det skall dröja länge innan ni förstas mig. — Men — har man själf haft en mor som man hållit kär och som gått ifrån en då man som bäst behöfde henne — och har man sedan i livets hårda tider känt hvad det vill säga att vara ensam och längta efter den där famnen, som aldrig — — nå ja! — — nog sagdt. Jag glömde spöket och tjuvvar och alltihop för några ögonblick — så våta blefvo ögonen och så underligt kändes det kring hjärtat — —

— Det var bara ett par sekunder — — så besinnade jag mig. Nu hade jag alldeles klart för mig — kan inte säga hvarför, men jag hade det klart för mig — att det här inte var något andeväsen, utan en varelse af kött och blod — en olycklig människa, som behöfde hjälp och tröst — vare sig han var hvad man kallar klok eller vansinnig för resten.

— Jag steg ljudlöst ut på vinden och drog ifrån luckan på blindlyktan.

— Borta vid vattencisternen satt en grå gestalt — en människa — nedbukad — halft liggande, hopkrupen på golfvet, stödd mot bjälken, med huvudet

nedböjdt, ansiktet dolt i händerna och kroppen vaggande af och an. Jag uppfångade synen och ställningen i en blink — i nästa sekund hade han farit upp med ett halfkväfadt skrik, sprungit bortåt stegen till närmaste takfönster och börjat klättra uppför den.

— Vet knappt hur det gick till — brukar eljest inte tappa hufvudet så lätt eller skjuta i onödan, men det var de fördömda amerikaten som sutto i mig — revolvern brann af. Jag hörde ett skrik, ett tungt fall, och då jag fått eld på lyktan igen, som jag tappat i hastigheten, såg jag karlen ligga på ryggen med utsträcka armar under stegen. Sällan har jag känt mig så kuslig till mods — ty hur det här hängde ihop så var det alldeles tydligt att jag burit mig åt som ett nöt — eller det som värre var.

— Jag sprang fram och lyfte upp stackarn, bar in honom och lade honom på sängen i Alec Sinclairs rum — han var inte tung; en stackars utmagrad kropp där man kände hvart ben genom kläderna — tick ljus tändt och började undersöka honom. Så mycket såg jag då strax, Gud vare evinnerligt lofvad, att han inte var död, bara avsvimnad — och intet spår af blod kunde jag upptäcka någonstans, hur jag än sökte. Kulan hade inte träffat honom — han hade bara blifvit skrämde af skottet, halkat och fallit. Förmodligen hade han därvid slagit sig illa i hufvudet, efter som vanmakten varade så länge — men någon yttre skada kunde jag icke se.

— Jag var så van att hjälpa mig själf med litet af hvart sedan Canadatiden att det verkligen aldrig föll mig in att väcka upp någon af husets folk. Med litet lämpor lyckades jag få kläderna af honom och få honom någorlunda ordentligt nerbäddad i sängen. Han kved och jämrade litet, men kom aldrig till fullt medvetande. Då allt var så pass i ordning som det kunde bli, satte jag mig ned för att titta litet när mare på honom och tänka en smula öfver ställningar och förhållanden.

— Då jag bar in honom föreföll han mig som en sextioårig gubbe, vissen och förtorkad, med stort yfvigt grått hår, som hängde långt ner på axlarna. Men vid närmare påseende såg jag att han måste vara betydligt yngre — kanske verkligen knappast öfver fyrtio år, men erbarmligt tård och utmärslad. Hade kanske varit en vacker karl i sina dar — dragen voro fina, fastän ohyggligt affallna och genomskinliga, så att döds-kallen liksom lyste fram igenom dem. Sjukdom och nöd och svält och fattigdom hade satt sin prägel på hela människan. Kläderna som jag tagit af honom voro ytterligt slitna och nötta, men hade varit fina och tycktes omsorgsfullt vårdade; händerna visade inga spår af groft arbete. Tydligt en »afsiggkommen gentleman» — de mest beklagansvärda människor på Guds gröna jord!

— Du milde Burns! Det var inga glada stunder jag genomlefde den natten medan jag satt där och såg på det stackars värnlösa kräket. Hvad han hade inne på lady Floras vind att göra och med hvad rätt han var där, det var en sak för sig — absolut säkert och visst var det att jag inte haft någon rätt att skjuta på honom, en vapenlös människa som inte gjort mig något förnär, och att om han dog på kuppen, så skulle jag ha hans död på mitt samvete.

— Jag steg upp och gick in i mitt rum för att se på klockan, som jag lämnat på nattduksbordet, ville inte göra allarm i huset förr än det led litet längre framåt morgonsidan. Det skulle ta en oändlig tid att förklara allt för kvinnfolken där nere och bli en terribel uppståndelse — jag drog mig häls för det och kunde inte inse att något egentligen kunde vinnas med det heller, då jag själf var fullt kompetent att ge karlen den vård och tillsyn han för ögonblicket behöfde. Läka.e och polis och hysteriska

fruntimmer skulle vi Gud nås så visst nog få tillräckligt af i sinom tid.

— Jag dröjde några minuter därinne och då jag kom tillbaka såg jag att det blifvit en förändring. Han hade öppnat ögonen — de voro så stora och blå i sina djupa hålor att de rakt skrämde mig — och låg och såg sig omkring med en fuktig och strålände blick, som gjorge mig helt konstig till mods.

— Blicken gick förbi mig till dörren och så tillbaka till mig igen. Han försökte säga något, men hade svårt att få fram det.

— Är — är — är inte mor därinne? kom det slutligen hest och ansträngdt.

— Hon kommer strax, sade jag. Det var, Gud förlåte mig, det enda jag kunde hitta på i hastigheten. Jag förstod att han yrade.

— Gud ske lof och pris! sade han i det han knäppte händerna öfver bröstet och slöt ögonen igen. — Han föll i ett slags dvala igen och jag slumrade visst till litet i stolen där jag satt, jag med. Jag vaknade med ett ryck vid det jag nickade till och satte mig bättre tillrätta. Nu märkte jag att han var vaken och låg och såg på mig.

— Robbie Maxwell, sade han med sin underligt hesa röst. Känner du inte igen mig, Robbie?

— Jag satt och stirrade på honom. Jo, jo, jo. Gammal och sliten och tård och otroligt illa medfaren af lifsens hårda öden. Men ögonen voro desamma. Jag kände igen honom. Alec Sinclair!

(Forts. o. slut i nästa nr.)

APROPOS RUNEBERGSDAGEN.

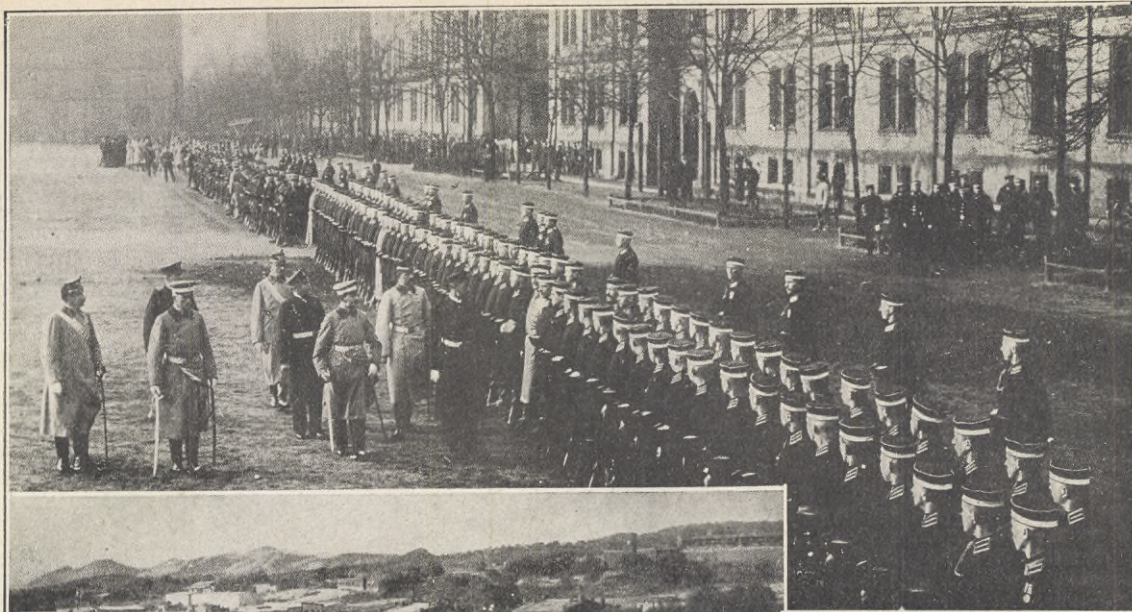

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Konstn. Bengt Silfverjarre.

Professor C. R. NYBLOM.

Hundraårsdagen af Runebergs födelse, den 5 februari firas i Stockholm bl. a. med en fest å Svenska teatern, hvarvid professor Nyblom, den bekante estetikern, håller högtidstalet. Vi lämna med anledning häraf en speciellt för HVAR 8 DAG tagen bild af den omtyckte f. d. Uppsalaläraren, den lärde och noble skriftstäl-laren och skalden, mannen med det ungdomliga studentsinnet.

II. PRINS HEINRICH inspekterar i Kiel de för Sydvästafrika utsända trupperna.

Efter fotografi.

I. WINDHUK i Tyska Sydvästafrika, den af Hereros belägrade staden.

Kliché: Bengt Silfverparre.

III.

Den framstående franske skriftställaren, senatorn *Emile Deschanel*, har i dagarna aflidit. Han var professor i Paris men fick afsked och förvisades 1851 från staden till följe sin republikanska ifver. Han återvände 1859 och blef 1876 deputerad, 1881 professor i modern litteratur vid Collège de France och blef samma år lifstidsse-nator. Han var fader till den bekante f. kammarpresidenten M. Paul Deschanel.

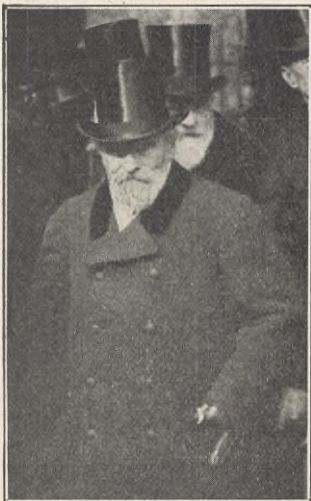
IV.

I det alltid uppfinningsrika Amerika har man på en järnvägssträcka i Colorado infört ett helt nytt system för prisberäkning af järnvägsbiljetter. Den resande får vid ingången till stationen en biljett, med denna går man till en våg med automatisk stämpelapparat. Man väges och får sin vikt angifven å biljetten och stiger med denna in i sin kupé. Under resan tages så afgiften upp, beräknad per kilo och banmil. Praktiskt är det kanske — men männe lika behagligt! Ja vi öfverlämna åt någon krönikör att göra reflektionerna.

I—II.

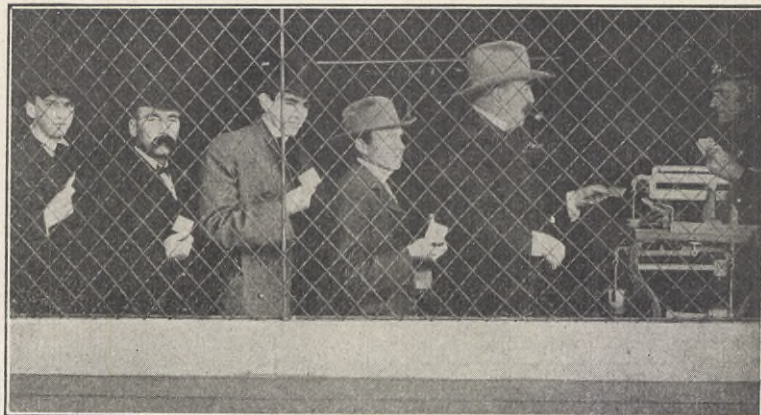
I Tysklands Sydafrikanska kolonier ha utbrutit oroligheter af allvarlig art. Det är en af de stora främlingsfientliga negerstammarna, *Hereros*, som gjort "uppror", d. v. s. den har upprest sig mot hvad infödingarne anse vara inkräktare och behandlar kolonisterna med ohygglig grymhet.

Från Tyskland har utsändts en första undsättningsexpedition.

Efter fotografi.

III. EMILE DESCHANEL, den ny-ligen aflidne framstående franske skriftställaren.

Efter fotografi.

IV. ETT NYTT AMERIKANSKT JÄRNVÄGSBILJETTSYSTEM: Den resande betalar efter sin vikt.

Kliché: Bengt Silfverparre

AALESUND FÖRE OCH EFTER BRANDEN.

Efter fotografi.

PARTI AF AALESUND FÖRE BRANDEN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Södra—Gbg.

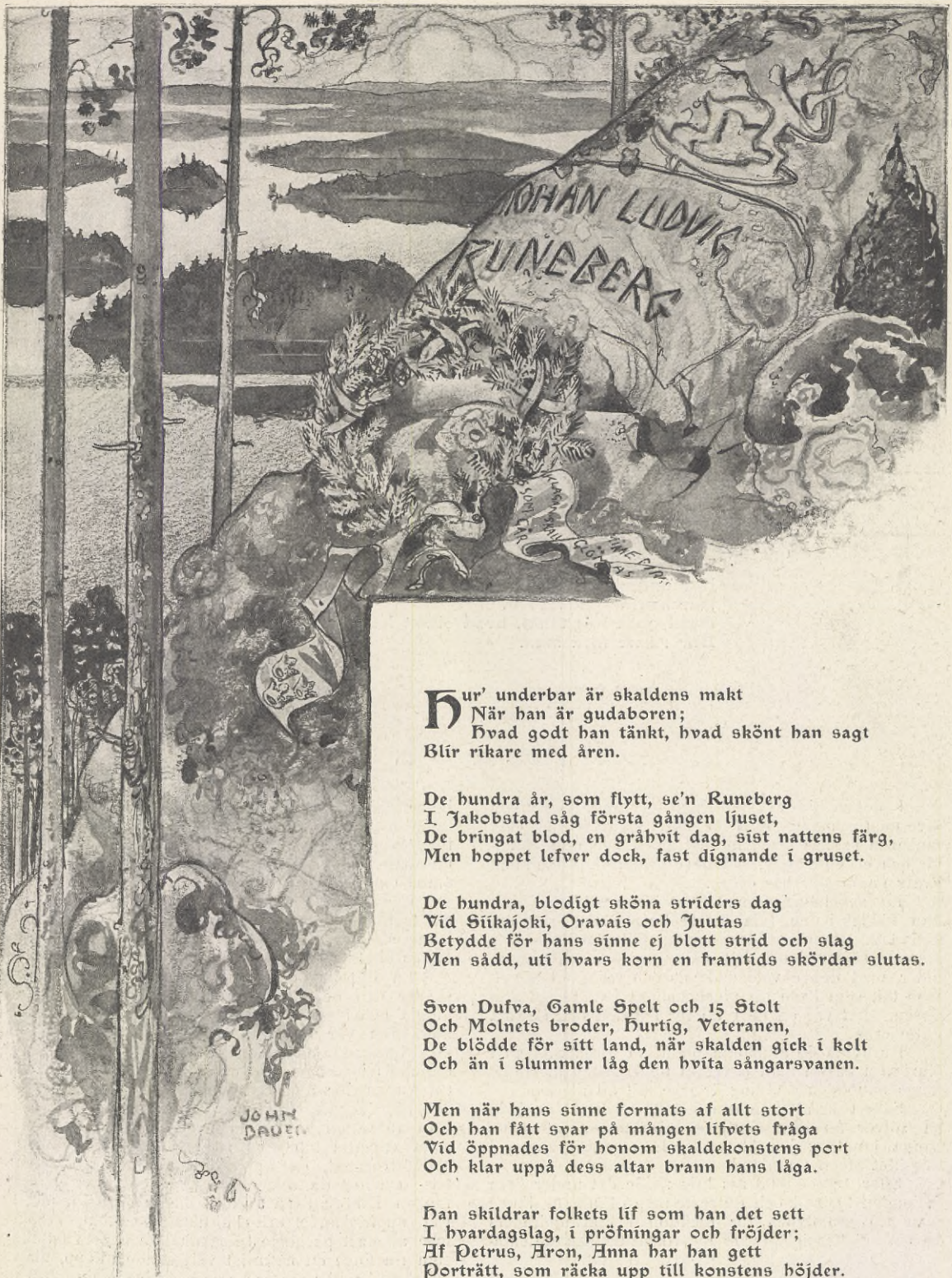
Efter fotografi.

AALESUND I RUINER.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Det har lyckats oss att trots allehanda svårigheter anskaffa fotografier af den nedbrända staden. Men tillfölje rök och dåligt väder, äro dessa ganska otydliga, ehuru väl de nog lämna en idé om stadens utseende nu. Vi hänvisa för jämförelse till fotografien af staden före branden, införd i vårt senaste häfte.

HVALKÖ 1894.

Hur' underbar är skaldens makt
När han är gudaboren;
Hvad godt han tänkt, hvad skönt han sagt
Blir rikare med åren.

De hundra år, som flytt, se'n Runeberg
I Jakobstad såg första gången ljuset,
De bringat blod, en gråhvit dag, sist nattens färg,
Men hoppet lefver dock, fast dignande i gruset.

De hundra, blodigt sköna striders dag
Vid Siikajoki, Oravais och Juutas
Betydde för hans sinne ej blott strid och slag
Men sådd, uti hvars korn en framtids skördar slutas.

Sven Dufva, Gamle Spelt och 15 Stolt
Och Molnets broder, Hurtig, Veteranen,
De blödde för sitt land, när skalden gick i kolt
Och än i slummer låg den hvita sängarsvanen.

Men när hans sinne formats af allt stort
Och han fått svar på mången lifvets fråga
Vid öppnades för honom skaldekunstens port
Och klar uppå dess altar brann hans låga.

Han skildrar folkets lif som han det sett
I hvardagslag, i pröfningar och fröjder;
Hf Petrus, Aron, Anna har han gett
Porträtt, som räcka upp till konstens höjder.

Han lyss till hjärtats unga känslors svall,
Bemängdt med vemod och med glädjetårar,
När Danna kärleksguden lyda skall
I aningssskygga späda sjuotton vårar.

Hur äran blöder och hur trohet ger
Ät sinnet kraft att längtans ångest dämpa
Julkvällen lär och oss en maning ger
Ätt ofra allt men aldrig sluta kämpa.

I nordisk sagovärld, på klassisk mark
Hans anings styrka leder fri och säker:
Se, geirsodd ristar fjalar konung stark;
Hör, stormen Hjäx' son till hemmets stränder vräker.

I allt han når så långt en skald kan nå,
Men ner i Örbos graf och upp till psalmens höjder
Mest luttrade hans rena toner gå,
Där allt försakas utom samvetsfröjder.

Dock störst han är, när han sitt öra lagt
Till marken där de sofva, finlands kämpar
Och deras andars röst i toner bragt
Som intet våld i Suomis tider dämpar.

Han skiftat fädrens glömda arfvedel,
Han återskänkt oss mod och offervana,
Han gett oss tro och tändt nationens själ
Och i dess ljus vi än en framtid spana.

Ty Johan Ludvig Runeberg är vår
Han är i oss och vi i honom slutna,
Och hvart i världen än vår bana går,
Vi lifva eller dö med honom sammangjutna.

Hur underbar är skaldens makt
När han är gudaboren.
Hvad godt han tänkt, hvad skönt han sagt,
Blir rikare med ären.

* * *

I denna tid af splittring, förvirrade begär och öfvermodig maktlystnad är det välgörande att låta tankarna samlas kring minnet af en helgjuten karaktär och en stor ande, sådana de finnas hos den man, hvars namn står här ofvan.

Ett sekel har stormat fram öfver världen sedan han föddes i den lilla österbottniska kustorten Jakobsstad. Hans barndom sammanföll med Napoleons lysande käjsartid och fall, hans ungdom och mannaålder med den enväldsmaktens och reaktionens gyllene tid, som hade till utgångspunkt Den heliga alliansen. Det var en tung tid för friheten och de små nationerna.

Huruvida de allmänna praktiska förhållandena i Europa i någon mån påverkat uppkomsten af Runebergs nationella diktning är icke lätt att afgöra.

Säkert är att han icke i detta afseende behöfde gå »öfver än efter vatten». Reaktionen satt, trots Borgå landtdag och Alexander I:s regentförsäkran, i högsätet äfven i Finland.

Efter 1808—1809 års krig rådde det under flera årtionden tystnad och djupaste lugn i Finland. Finge man tro prototypen för reaktionen i århundradets början, Metternich, hvars regeringskonst kunde sammanfattas i hans älsklingsuttryck »blott de tigande folken äro lyckliga», så borde således i Finland allt ha varit som sig borde under Alexander I och Nikolai I.

Så var dock icke händelsen. Tankar och för-

hoppningar lågo nog i allas sinnen, men man bidde tiden an, häst ingen möjlighet fanns att med utsikt till framgång gifva uttryck åt inneboende längtan och missnöje. Politiken var bannlyst som diskussionsämne i prässen och offentligheten.

Under sådana förhållanden var det fara värdt att tystnaden, den resignerade väntan, oföretagsamheten skulle antaga kroniska former och en dag finnas obotliga.

Då uppstod en man, som besatt just de egenskaper och de uttrycksmedel som behöfdes för att kunna och lyckas rycka nationen ur en farlig slummer. Det var Johan Ludvig Runeberg. Han höll icke ljungande politiska tal, han spridde icke revolterande frihetssånger ut öfver landet. Han grep icke till vapen för att stupa i en våldsam kamp, såsom det tillgick vid så många frihetsrörelser i Europa. Han valde en annan större metod. Han satte fullgoda vapen i händerna på hela sitt folk, nämligen: själförtroendet, en upphöjd lifsåskådning, nationalitets- och fosterlandskänslan. Att den politiska nydningen i början på 60 talet blef en hela landet så rikt uppfriskande och befruktande ström, berodde icke allenast på länge tillbakahållna frihetsinstinkter som nu finge ett naturligt välgörande utlopp, utan i kanske lika hög grad på den väckelse och uppfostran af dess ideala egenskaper skalden i sina sånger gifvit folket.

I Fänrik Ståls sägner har R. icke, såsom mången

velat göra gällande, förhärsligt kriget, men väl kastat glans öfver sådana manliga egenskaper som mod, kraft, uthållighet, försakelse, fosterlandskärlek och dödsförakt. Att dessa egenskaper kommit till synes under vapnens bruk till nödvärn för ett öfverfallet fosterland gör dem icke oädlare eller mindre prisvärda.

Fänrik Ståls sägner äro inga tendenssånger och just därför verka de så mycket kraftigare, med naturens och sanningens egen inneboende styrka. Hade de varit tendentiösa, borde de väl ha tändt krigiska drifver till lif inom landet, men Finlands historia under det 19:de seklet visar tvärtom en förhärskande ifver för vinningar på fredens och den andliga odlingens skilda fält. Dock främst har arbetet varit riktadt på det statliga lifvets återuppbyggande på den fäderneärfda, regentbesvurna grunden.

Om jag skulle söka i få ord sammanfatta hvad det är som Runeberg lärt finnarna genom sina odödliga fänrikssånger så ville jag säga att de genom honom fått den fasta öfvertygelsen, att ett folk, hvars söner så glatt offrat sitt hjärteblod för dess ära och försvar, aldrig kan med våld utrotas från jorden. Skalden lärde finnarne känna sig själfva, ställde en spegel framför dem och de funno med honom mönstringen gladt uppmuntrande och fingo själfkänedom och själförtroende. De kände att de voro ett folk, en nation och i den känslan hade landets politici och rättslärdar sin bästa bundsförvandt.

Sådan är min tro om den genomgripande betydelsen för Finlands nationella lifs daning af Runebergs diktning och jag vågar tillägga, att om Finlands motståndskraft i dess nu pågående ojämn strid med en öfvermäktig fiende, skall visa sig, trots ogynnsamma tecken, tillräckligt samlad och uthållig att en gång hemföra den slutliga segern, så är det tack vare

den tro på en lifsuppgift, framsprungen ur en »i en högre världsordning grundad plikt», som skalden ingjutit i våra hjärtan.

Vår djupa erkänsla kunna vi visa honom bäst genom att låta våra handlingar dikteras af de grunddrag som genomgå hela hans diktning: manligt mod, rättskänsla och ädel håg.

Då Runeberg föddes tillhörde Finland ännu Sverige. Förhållandenas makt skilde de båda landen åt, men skaldens språk var och förblef svenskt. Hans skaldeverksamhet är därför lika känd och lika högt uppskattad i Sverige som i Finland, ehuru det nationellt väckande i hans verk naturligtvis icke kunnat få samma resonans här som i Finland.

Det faller utom ramen för denna flyktiga blick på Runebergs betydelse såsom nationell skald att skärskåda de rika skatter som gömmas i hans samlade arbeten. Det tillkommer en hvar, som älskar honom, att på denna minnesdag taga fram hans skrifter och genomleva på nytt oförgätliga stunder af ren och oblandad njutning. Vi veta alla att de tala bäst för sig själfva.

Inting visar bättre den makt Runeberg äger öfver finska sinnen, än den fruktan Finlands för tryckare hysa för hans minne och hvilken tagit sig uttryck i förbud mot hvarje den enklaste, oskyldigaste hyllning af hvad slag det vara må. Det är en hedersbevisning i sitt slag, som vittnar om hvilken stor och oböjlig motståndare ryssarne frukta i en man, som snart legat trettio år i grafven.

När man blickar in i skaldens öppna, ädla drag, kommer hans egna ord om Gregorii Tigerstedt i ens minne:

*„Jag måste tänka när jag såg däri:
An kommer dag, än är ej allt förbi.“*

A. Berndtson.

ANTON ROSELL. †

Kliché: Bengt Sjöberg

A. ROSELL.

Den 31 jan. afled i Göteborg domprosten därstädes, teol. o. fil. d.r. Anton Rosell vid 76 års ålder. Student 49 aflade R. 52 prästexamen i Uppsala, tog filosofie kandidatexamen 56, promoverades 57 till filosofie d.r. och blef 58 docent i teor. filos. Rektor vid Växiö läroverk 71. Prästvigd i Växiö 63, kyrkoherde i Landskrona 74 samt domprost i Göteborg 79.

En högt begåfvad, fridens man, åtnjöt R. anseende och sympati i ovanlig grad af alla som kommit i beröring med den framstående personligheten.

G. N. AF KLERCKER. †

G. N. AF KLERCKER.

Den 29 jan. afled i Stockholm kontreamiralen Georg Natanael af Klercker, 69 år gammal. Sekundlöjtnant vid flottan, var K. 57—59 anställd i engelsk örlogstjänst, utnämndes till premierlöjtnant 58 och till kapten 66. 72—74 var han befälhafvare för artilleriexercisskolan i Karlskrona. Utnämningen till kommandörkapten följde år 1875, hvarpå han tjänstgjorde först som chef för artilleridepartementet och därpå som kommandant i Stockholm. År 86 blef han kommandör, var varfschef i Stockholm 85—90 och utnämndes till kontreamiral 92.

FRÅN SÖDERNS SOL TILL NORDENS IS.
NÅGOT OM APELSINER, VÅR FÖRNÄMSTA VINTERFRUKT.

Spanien är det förlovade landet för söderns härliga frukter. Det är dock isynnerhet orangelundarne som tilldraga sig främlingens uppmärksamhet. Dessa förekomma rikast vid hela sydostkusten i trakten af Carcagente och lämna där folket dess främsta utkomst.

De bästa apelsinerna växa i Murcia; den frukt vi få hit till Norden kommer mestadels från Carcagente och Alcira och utskeppas öfver Valencia, såvida det icke är fråga om italiensk eller afrikansk frukt. Apelsinskördan infaller icke, i likhet med andra europeiska fruktskördar, på en bestämd tid, utan fortgår under sex månader. Icke endast emedan träden ofta samtidigt blomma och

bära frukt, utan därför att man, beroende på bestämmelseorten, uppskjuter eller hastar med densamma. Apelsiner som skola till Norden, plockas redan i oktober—november. De äro då ännu omogna och

och motståndskraftiga, så att de kunna tåla vid transportens besvärligheter. Under resan eller i frukthandlaren's magasin mogna de och kunna säljas. Skola frukterna skickas helt kort väg, låter man dem sitta längre vid trädet, och de apelsiner som äro afsedda till förbrukning på ort och ställe få hänga tills fram i april—maj, när träden åter äro prydda med de härligt doftande blommorna. Dessa blommor som i mindre mängd åter bli synliga om hösten, äro

Efter fotografi.

APELSINSKÖRDEN I SPANIEN: Frukten plockas af träden.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Efter fotografi.

APELSINSKÖRDEN I SPANIEN: Sorteringen.

Kliché: Bengt Silfverparre.

visserligen icke af samma betydhet som frukterna men äro dock för orangeodlaren också en källa till inkomst. När blommorna hunnit så långt att man kan vänta att de skola falla af, utbreddes stora täcken under träden för att uppfånga dem, och sedan hanna de hos parfymerierna.

Apelsinskördens är i Spanien en folk- och familjefest, liksom vinskördarne där och i andra land.

Män och gossar räcka från stegen de med den gyllene frukten fyllda korgarne till kvinnorna som sedan ha att allt efter apelsinernas storlek sortera dessa. Härvid begagnar man sig af ringar, genom hvilka frukterna dragas så att man får tre storlekar: stora, medelstora och små. Där skörden bedrifves i stor skala, lagras frukten först i stora magasin och sorteras den där. Många af dessa spanska apelsinodlingar äro högst betydande så att medan skörden sker om dagen, sorteras frukten om natten vid elektriskt ljus. Inpackningen göres uteslutande af kvinnor; de bättre apelsinerna inläggas hvar och en i silkespapper och packas i tunna luftiga brädlådor.

Efter fotografi.

APELSINSKÖRDEN I SPANIEN: Inpackningen.

Kliché: Bengt Sjöfesterare.

Skörden och inpackningen kröner odlarens arbete. Vattningen och skötseln af jorden ger honom full sysselsättning, utom det att ett apelsinträd i allmänhet icke blir mer än trettio år gammalt. Det finnes visserligen äldre träd: i Alkazar i Sevilla visar man ett sådant uråldrigt träd som lär skola vara planteradt af Peter den grymme för mer än fem hundra år sedan. Efter trettio år lämna träden endast half skörd, och före fem års ålder bär trädet så godt som intet, för att nå sin fulla kraft först vid tio eller tolf år, medan likväl de unga träden

tafva en mycket omsorgsfull vård. För att hålla arbetet jämnt fortlöpande på större odlingar, befrias en del af jorden från gamla träd och nya planteras. När de späda stammarne blifvit höga nog, okuleras de och så har odlaren hela året igenom sitt arbete, hvilket gör honom till halft bonde, halft trädgårdsodlare

Efter fotografi.

APELSINSKÖRDEN I SPANIEN: Frukten afskeppas.

Kliché: Bengt Sjöfesterare.

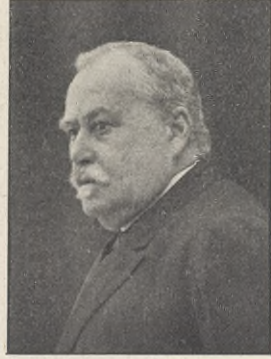
E. G:son von ODELSTIERNA.

Föreståndaren för bärgsskolan i Falun bärgsing. E. G:son von Odelstierna har utn. till prof. i metallgjuteri och hyttkonst vid Tekniska högskolan i Sthlm. O. har företagit olika studieresor i utlandet och varit prisdomare vid en hel del utställningar, samt utgifvit diverse fackuppsatser.

N. TÖRNQVIST.

80 år fyllde den 29 jan. majoren i armén Nicolaus Törnqvist. Underlöjtnant vid Gotlands Nationalbeväring 51, löjtn. därstädes 60, kapt. 67, föreståndare och öfverlärare vid navigationskolan i Visby 85-89. Major i armén 82 beviljades T. 89 afsked från regementet.

C. WENDT.

Lasarett- och fängelseläkare i Engelholm, med. dir. Carl Wendt fyllde d. 26 jan. 70 år. W. är sedan många år led. af stadsfullmäktige samt innehar en mängd andra kommunala förtroendeuppdrag.

S. A. GAGGE.

60 år fyllde den 29 jan. bankdir. Sten Adolf Gagge i Sthlm. G. anställdes 61 hos grossh. Herman Arosenius, dåvarande ombud för Mälareprov. ensk. bank, öfverick 70 till samma banks detta år bildade kontor i Sthlm, där G. sedermera oafbrutet verkat, sedan början af 80-talet sasom chef för Sthlmskontoret

HJ. ENEROTH.

Innehafvaren af apoteken Gripen i Nyköping Hj. Eneroth fyllde nyligen 65 år. E., som sedan 67 innehaft apoteket i Nyköping, har förut innehaft apoteket i Hivetlanda.

PH. d'ALBEDYHL.

F. d. jägmästaren i Wärends revir, friherre Philip d'Albedyhl fyllde den 29 januari 60 år.

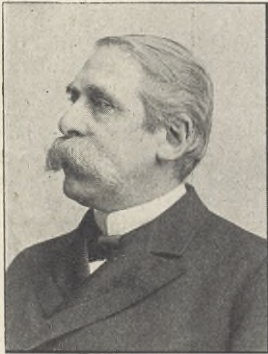
EMIL HÄGGBOM.

50 år fyllde d. 27 jan. bankkamr. Emil Häggbom i Umeå. Stud. 74, kamr. vid Västerb. Ensk. Banks afd. kont. i Skellefteå 83, vid hufvudkont. i Umeå 88 samt efter bank. ombild. till Bank-A.-B. Stockh.—Öfre Norri. kamr. v. dess ena hufv.-kont. i Umeå, sedan juli 03 tjänstför. verkst. dir. Stadsfullmäktig sedan 1900.

E. F. HOLLENDER.

Disponenten för Aktiebolaget Edsvalla Bruk å Edsvalla Ernst Ferdinand Hollender fyllde den 25 jan. 50 år.

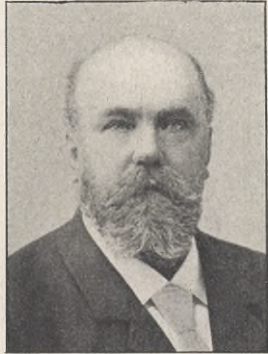
C. J. W. SCHUMACHER.

40-årsjubileum firade den 24 jan. en af danska koloniens i Stockholm mest framstående medlemmar, innehafvaren af Danska ängbageriet, C. J. W. Schumacher, född i Köpenhamn 40.

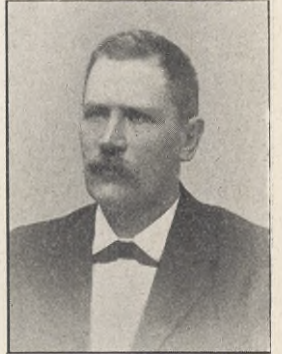
CARL FLODIN.

60 år fyllde den 2 febr. verkställande direktören för Västerås Bryggeri-Aktiebolag, ledamoten i styrelsen för Västerås stads sparbank, Carl Flodin. F. är äfven led. i styrelsen för Riksbankens afdelningskontor i Västerås, m. m.

A. O. ANDERSSON.

Grosshandlaren och konsultn A. O. Andersson i Göteborg, innehafvaren af firman Andersson & Lindberg därstädes, fyllde den 27 januari 60 år.

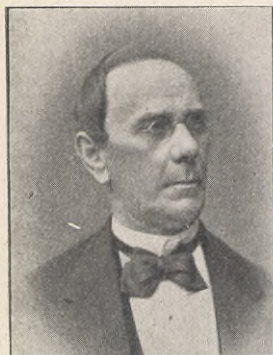

A. J. AJANDER.

Extra provinsialläkaren doktor Anders Johan Ajander i Vernamo fyllde den 24 januari 50 år.

PORTRÄTTGALLERI

G. M. ALMGREN. †

Den 25 jan. afl. i Stockholm f. d. öfverkommissarien i civilstatens pensionsrätt. Gunnar Magnus Almgren, född 19. A., som 58—85 skötte öfverkommissariämbetet, rönte bl. a. många prof på allmänt förtroende genom uppdrag inom församlingar, kommittéer, inrättningar, o. s. v.

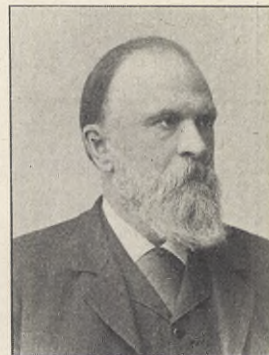
A. P. JOHANSSON. †

Stadsfogden Anders Petter Johansson i Eksjö afl. den 21 jan. 72 år gammal. J. flyttade på 60-talet till Eksjö där han utsetts till stadsfogde. J. har beklädt åtskilliga förtroendeposter samt var en af folkbankens grundläggare och en tid dess verkställande direktör.

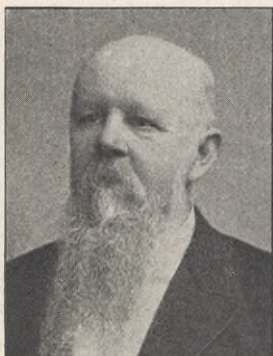
E. G. JUHLIN. †

Den 21 januari afl. i Gälle en af stadens äldste tjänstemän stads-kamreraren Erik Gustaf Juhlin. F. 32 utnämndes han 88 till stadsbokhållare samt 93 till stadskamrerare. J. var en tid ledamot af stadsfullmäktige samt drätselkammaren.

NILS LINDER. †

Den 21 jan. afl. i Sthlm lekt. v Högre lärarinnesem. Nils Linder, 69 år g. 66 fil. dr, blef L. följ. år doc. i nord. språk i Uppsala o. tillfr. 88 platsen som lektor v. lärarinnesem. L. utg. åtsk. arb. rörande sv. språket. 75—80 var L. utg. af de första band. af Nord. familjeb. 90—93 repr. i Andra kam. för Sthlms stad. I Samf. f. nord. språk. intog L. en led. ställning.

J. GARDELL. †

F. Landskamreraren i Visby, Johan Gardell, afl. d. 21 jan. d. 78 år gammal. G. blef 50 landskontorist samt 51 stadsassessor o. stads-kamrerare i Visby. 59—73 riksbankens ombud vid afd.-kont. i Visby och sedermera kont. verkst. dir. 56 länsbokh. o. 61 landskamr., fr. hvilken bef. han 90 beviljades afsked.

F. A. RUDBERG. †

Den 19 jan. afl. i Söderhamn andre stadsläkaren och lasarettsläkaren Fritz Adam Rudberg. Student i Lund 59, afl. han 68 med. kandidatex., blef 71 med. lic., 72 underkirurg vid Serafimerlasaretten och följande år efter förordnande, på olika platser, andre stadsläkare i Söderhamn. Lasarettsläk. sedan 76.

E. A. O. EKLUND. †

Apotekaren i Jörlanda, Emil Anshelm Otto Eklund afl. den 23 jan., född 51. E., som sedan 01 innehaft apoteket i Jörlanda, afl. farm. stud. ex. 73 och apotekarexamen 86, samt tjänst under en längre följd af år på apoteket Renen i Stockholm.

A. G. S. LYSANDER. †

Stadsläk. i Askersund, med. lic. Albert Gustaf Sven Lysander, afl. i Sthlm den 23 jan. F. 60, stud. 77, fil. kand. 79, med. lic. 88, blef L. 94 andre läk. vid Kronprinsessan Lovisas vårdanst. i Sthlm o. p. af öfverläk. T. f. underläk. vid länslasarettet i Hbg 94, utn. s. å. till stadl. i Askersund. Medarb. i läkareack-tidskriften Hygica.

P. J. ANDERSSON. †

Den 25 januari afl. innehafvaren af firman P. J. Andersson, gross-handlaren Per Johan Andersson, född 33.

A. JOHANSSON.

Verkställande dir. för Hälmslads Trävaruexportbolag Anders Johansson i Hälmslads fyllde den 24 januari 60 år. J. har i många år varit verksam medlem inom stadsfullmäktige-kärens.

H. F. A. HESSLER. †

Direkt. för maskinfabr.-A.-B Scania i Malmö, ing. Hilding Fredrik Aman-dus Hessler afl. d. 23 jan. F. 57 praktis. han under 4 år i Glasgow. Blef sedermera verk-mäst. vid Ösno bruk o. 2 år därefter förest. för Klafeströms bruk för att 2 år senare, 88, mottaga förest.-bef. f. Kallinge stora verkst. 01 erhöi H. den befattning han innehade vid sin död.

J. T. G. WIKSTRÖM. †

Den 16 januari afl. i Södertälje järnvägstjänstemannen, innehafvaren af expressbyrån i Södertälje, Johan Thure Gustaf Wikström, född 1861.

NORDISKA SEGRAR I VINTERIDROTT.

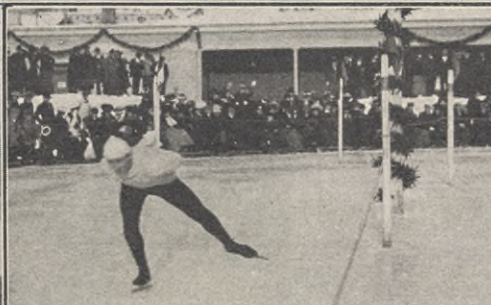
Efter fotografi.

Öfverst:

— VY FRÅN SKRIDSKOTÅFLINGARNE I DAVOS.

Nederst:

HERR U. SALCHOW fr. Stockholm, som i Davos eröfrade Europas mästerskap i konståkning för 1904 med guld-medalj och hederspris.

HERR R. GUNDERSEN

från Kristiania, som eröfrade Europas mästerskap i snabbåkning för 1904 med medalj och hederspris.

GRUPP FRÅN TÄFLINGEN I DAVOS:

T. v. Herr Salchow, t. h. Gundersen och i midten vår svenske meddelare.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre S'lin—Gbg

Nederst:

SVENSKEN SALCHOW

åker för Kronprinsen af Tyskland vid täflingar om världsmästerskapet för 1904 i Berlin, hvilket jämväl eröfrades af hr S. Å den öfversta bilden är hr S. markerad (x) där han står på isen.